

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Faisala Husseiniho, v právní věci žalobce **V. S.**, proti žalované **Mendelova univerzita v Brně**, se sídlem Zemědělská 1, Brno, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalované spočívající v nevydání rozhodnutí o odvolání žalobce ze dne 29. 3. 2016 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 3. 2016, č. j. 4421/2016-491,

t a k t o :

- I.** Žalovaná **je p o v i n n a** vydat rozhodnutí o odvolání žalobce ze dne 29. 3. 2016 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 3. 2016, č. j. 4421/2016-491 ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II.** Žalovaná **je p o v i n n a** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 2 000 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku

O d ů v o d n ě n í :

I. Žaloba

[1] Včas podanou žalobou ze dne 20. 7. 2016 se žalobce domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného. V podané žalobě uvedl, že žádostí ze dne 3. 3. 2016 se domáhal poskytnutí informace dle zákona č. 106/1999 Sb. o svobodném přístupu k informacím ve znění pozdějších předpisů (dále též „informační zákon“). Konkrétně žádal o informace týkající se

udělení odměn a osobních ohodnocení funkcionářů Lesnické a dřevařské fakulty Mendelovy univerzity v Brně, a to jednak v celkové výši, jednak u jednotlivých vyjmenovaných funkcionářů.

[2] Rozhodnutím ze dne 17. 3. 2016 žalovaná žalobci sdělila informace o celkové výši odměn a osobních ohodnocení, pokud se domáhal informací ve vztahu ke konkrétním funkcionářům, bylo mu sděleno, že žalovaná nedostala souhlas dotčených osob a jeho žádosti nemůže být vyhověno. Žalovaná žalobce rovněž poučila, že proti tomuto rozhodnutí se lze odvolat k Ministerstvu školství, mládeže a tělovýchovy (dále jen „Ministerstvo“).

[3] Žalobce tedy proti rozhodnutí žalované podal včas podání nazvané rozklad - odvolání u žalované a požádal ji, ať ho postoupí Ministerstvu. Ministerstvo vydalo dne 26. 4. 2016 usnesení, kterým toto podání žalobce postoupilo rektori Mendelovy univerzity v Brně, jako správnímu orgánu věcně příslušnému k vyřízení.

[4] Od 27. 4. 2016 čekal žalobce na rozhodnutí rektora, prof. RNDr. L. H., CSc.(dále jen „rektora“). Dne 12. 5. 2016 žalobce poslal rektori žádost e-mailem, aby v dané věci zaujal stanovisko. Dne 26. 5. 2016 proběhlo krátké jednání mezi žalobcem a rektorem ve kterém se rektor vyjádřil tak, že se k věci vyjádří později. Dne 13. 6. 2016 žalobce rektori znovu poslal elektronický dopis, ve kterém požadoval vydání předmětných informací. Do doby podání žaloby neobdržel žádnou reakci. Proto žalobce podává žalobu na nečinnost žalovaného.

II. Vyjádření žalované k žalobě

[5] Ve vyjádření k žalobě žalovaná přdestřela, jaké jsou její úkoly a poslání. Konstatovala, že z jedné pětiny hospodaří s neveřejnými zdroji, které pocházejí z vysoce soutěžního prostředí. Hospodaření školy pak odpovídá veřejnému rozpočtu, je podrobena nezávislému auditu a je pravidelně kontrolováno zejména samosprávným zastupitelským orgánem – akademickým senátem. Na rozpočet dohlíží také stát, a to prostřednictvím správní rady, jejíž členové jsou jmenováni ministrem vlády. Univerzita je jako veřejná vysoká škola právnickou osobou svého druhu, odlišuje se od jiných veřejnoprávních korporací. Ovládajícím subjektem je sama akademická obec, která disponuje silnými prostředky kontroly hospodaření.

[6] Žalovaná podstatné části žádosti žalobce vyhověla, poskytla informace o celkové výši odměn a osobních ohodnocení, poskytla mu tedy široký přehled o nakládání s rozpočtovými prostředky bez nutnosti invazivněji zasahovat do ústavně zaručené ochrany soukromého a osobního života konkrétních osob, členů akademické obce. Žalovaná konstatovala, že dle jejího názoru by měly být osoby, ohledně kterých se žalobce domáhá poskytnutí informací, osobami zúčastněnými na řízení.

III. Výzva soudu k odstranění vady žaloby

[7] V průběhu přípravy projednání věci soud zjistil, že navržený výrok rozsudku, který žalobce uvedl v žalobě, nekoresponduje s obsahem žaloby, která jednoznačně směřuje k ochraně proti nečinnosti správního orgánu, který nevydal rozhodnutí o odvolání žalobce.

Výrok však odpovídal výroku dle §16 odst. 4 informačního zákona , který se týká soudního přezkumu rozhodnutí o odvolání.

[8] Proto soud usnesením ze dne 27. 1. 2017, č.j. 29A 118/2016-26 žalobce vyzval, ať uvede návrh výroku rozsudku do souladu s rozhodovacími modalitami specifikovanými v § 81 odst. 2 s. ř. s., který se týká nečinnosti.

IV. Podání žalobce ze dne 9. 2. 2017

[9] Tímto podáním žalobce odstranil vadu žaloby, navrhl, aby soud rozhodl tak, že žalovaný je povinen do 15 dnů od právní moci rozsudku vydat rozhodnutí o odvolání žalobce ze dne 29. 3. 2016.

[10] Alternativně navrhl, aby soud rozhodl tak, že žalovaný je povinen do 15 dnů od právní moci rozsudku vydat rozhodnutí o žádosti žalobce ze dne 3. 3. 2016

[11] Dále žalobce uvedl, že dle jeho názoru má být žalovaným ve věci rektor žalované.

[12] Uvedené podání žalobce soud zaslal žalované s tím, že pokud se hodlá k němu vyjádřit, ať tak učiní ve lhůtě 1 týdne. Žalovaná se nevyjádřila.

V. Posouzení věci soudem

[13] Soud se, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, v mezích žalobních bodů zabýval tím, zda lze na základě zjištěného skutkového stavu dospět k závěru o nečinnosti žalované, přičemž shledal, že **žaloba je důvodná.**

[14] Podle § 79 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též s. ř. s.), se může ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.

[15] Soud na úvod pokládá za nutné předeslat, že žalovaný nikterak nerozporoval skutkový stav, tak jak jej žalobce popsal v žalobě. Tento skutkový stav je zřejmý rovněž z obsahu správního spisu. Z vyjádření žalovaného je patrné, že žalovanému není zcela zřejmé, o co se v případě nečinnostní žaloby jedná a že jejím výsledkem může být pouze uložení povinnosti vydat rozhodnutí, nikoliv však uložení povinnosti, jak má ve věci rozhodnout. V předmětné věci je tedy výsledkem řízení uložení povinnosti vydat rozhodnutí o odvolání, aniž by soud jakkoliv řešil, zda má být požadovaná informace žalovaným poskytnuta, nebo odvolání zamítnuto. Z tohoto důvodu by také bylo zcela nadbytečné, aby osoby, kterých se informace mají týkat, byly v řízení na ochranu proti nečinnosti osobami zúčastněnými na řízení.

[16] Nečinnostní žaloba dle § 79 a násl. s. ř. s. je svým způsobem přípravným a pomocným prostředkem, a to zejména ve vztahu k žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. Jejím účelem je umožnit, aby soud přinutil správní orgán vydat některý z taxativně vymezených aktů, tedy buď rozhodnutí (ve smyslu § 65 s. ř. s.) ve věci samé, nebo

osvědčení. V řízení o nečinnostní žalobě soud zjistí, zda je správní orgán povinen vydat určitý akt z výše uvedené množiny. Pokud shledá, že tomu tak je, uloží správnímu orgánu takový akt vydat. Jedná-li se přitom o rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s., soud správnímu orgánu neuloží, jaký obsah má dotyčné rozhodnutí mít, nýbrž toliko povinnost jej vydat. Obsahová stránka takového rozhodnutí pak může být přezkoumána poté, co bude vydáno, v případném následném řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 a násl. s. ř. s. [srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008-98, ve věci Olomoucký kraj, publ. pod č. 2206/2011 Sb. NSS (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz)].

[17] Soud se tedy musel zabývat otázkou, zda se v předmětné věci jedná o rozhodnutí, které je správní orgán povinen vydat, který správní orgán tak má učinit a zda žalobce bezvysledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu.

[18] Žalobce se podanou žalobou domáhá uložení povinnosti vydat rozhodnutí o odvolání v řízení o žádosti o poskytnutí informací dle informačního zákona. Podle zákona o svobodném přístupu k informacím povinné subjekty poskytují informace vztahující se k jejich působnosti (§ 2 odst. 1 informačního zákona). Žalobce podal žádost o informace dle informačního zákona, které bylo vyhověno pouze zčásti. Jinak byla odmítnuta rozhodnutím žalované ze dne 17. 3. 2016, č.j. 4421/2016-491. Podle §16 odst. 1 informačního zákona proti rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti lze podat odvolání. Podle odst. 3 uvedeného ustanovení nadřízený orgán rozhodne o odvolání do 15 dnů ode dne předložení odvolání povinným subjektem. Předmětné rozhodnutí o odmítnutí obsahovalo poučení, že je proti němu možno podat odvolání k Ministerstvu školství, mládeže a tělovýchovy. Žalobce se řídil poskytnutým poučením, a odvolání včas prostřednictvím žalované podal.

[19] Ministerstvo vydalo dne 26. 4. 2016 usnesení, kterým toto podání žalobce postoupilo rektorovi Mendelovy univerzity v Brně, jako správnímu orgánu věcně příslušnému k vyřízení.

[20] Postup ministerstva byl správný. Soudu je známo, že otázka odvolacího orgánu v obdobných případech u obdobných subjektů byla řešena v rozhodnutích správních soudů. Rovněž ministerstvo ve svém rozhodnutí odkázalo na rozsudek Nejvyššího správního soudu 1 As 80/2015-39 ze dne 28. 5. 2015, který se touto problematikou rozsáhle zabýval. Z tohoto rozsudku vyplývá, že pracovně právní vztahy a hospodaření patří do samosprávné působnosti veřejné vysoké školy [§ 6 odst. 1 písm. g) a písm. k) zákona o vysokých školách]. Soud z uvedeného rozsudku cituje: „*Finanční otázky samosprávných subjektů přitom tvoří samotné jádro práva na samosprávu, neboť nakládání s financemi umožňuje provádění ostatních samosprávných úkolů vysoké školy. Otázka nakládání s financemi je tak úzce spjata s realizací akademických svobod a akademických práv. Tomu odpovídá i způsob stanovení mezd pracovníků veřejné vysoké školy. Výše mezd je stanovena vnitřním mzdovým předpisem, který je schvalován samosprávným akademickým orgánem – akademickým senátem [§ 17 odst. 1 písm. c), § 8 odst. 1 a § 9 odst. 1 písm. b) zákona o vysokých školách]. Otázka mezd zaměstnanců vysoké školy tedy spadá do oblasti samosprávné působnosti veřejné vysoké školy.*“ Dále je v tomto rozsudku rovněž uvedeno „*... ve věcech samosprávy je právě s ohledem na nutnost zachování samosprávy veřejné vysoké školy nezbytné, aby celé správní řízení provedla sama vysoká škola bez ingerence státní moci.*“

[21] Dle § 16 zákona o svobodném přístupu k informacím je k rozhodnutí o odvolání příslušný nadřízený orgán. Postup při určování nadřízeného orgánu stanoví § 178 správního řádu, vzhledem ke znění tohoto ustanovení je však zřejmé, že nadřízený správní orgán vysoké školy v samosprávné působnosti dle něho nelze určit. Soud podotýká, že tento závěr učinil ve výše citovaném rozsudku i Nejvyšší správní soud. V takovém případě tedy rozhoduje podle § 20 odst.5 informačního zákona v odvolacím řízení a o stížnosti ten, kdo stojí v čele povinného subjektu. V čele veřejné vysoké školy stojí podle § 10 odst. 1 zákona o vysokých školách rektor. V předmětné věci je tedy o odvolání povinen rozhodnout rektor.

[22] Z uvedeného je zřejmé, že žalobce se domáhá vydání rozhodnutí, které je správní orgán povinen vydat, přičemž rozhodnutí je povinen vydat rektor. Zbývá posouzení otázky, zda žalobce bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu.

[23] Žalobce v žalobě tvrdil, že dvakrát, a to 12. 5. 2016 a 13. 6. 2016 elektronickou poštou vyzval rektora, aby s ohledem na rozhodnutí ministerstva ve věci zaujal stanovisko. První z těchto podání není obsaženo ve správním spisu, druhé je jeho součástí. V druhém z těchto podání apeluje žalobce na to, že rektor je vzhledem k rozhodnutí ministerstva jedinou osobou, která ve věci může rozhodnout a věc již nelze dále odkládat. Připomíná, že on i žalovaná obdrželi rozhodnutí ministerstva ji 27. 4. 2016.

[24] Soud je toho názoru, že žalobce v předmětné věci prokázal (výzvou ze dne 13. 6. 2016) rovněž bezvýsledné vyčerpání prostředků, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu. Jak je zřejmé ze správního spisu, žalovaná obdržela usnesení Ministerstva o tom, že k vyřízení žalobcova odvolání je věcně příslušný rektor, dne 27. 4. 2016. Lhůta k vyřízení odvolání činí podle §16 odst. 3 informačního zákona 15 dnů. Ve stanovené lhůtě, ani později o odvolání žalobce rozhodnuto nebylo. Nejpozději 13. 6. 2016 se žalobce domáhal, aby nečinnost byla odstraněna. Na tuto žádost nebylo reagováno.

[25] Žalobce opatření proti nečinnosti uplatnil přímo u rektora, což byl správný postup. Žalobce neměl jinou možnost. Vzhledem k tomu, že věc se týká, jak je již výše uvedeno, samosprávné působnosti veřejné vysoké školy a ve věcech samosprávy je právě s ohledem na nutnost zachování samosprávy veřejné vysoké školy nezbytné, aby celé správní řízení provedla sama vysoká škola bez ingerence státní moci.

[26] Soud na závěr uvádí, že žalovaná byla správně označena jako povinná osoba žalobcem již v žalobě. O odvolání bude rozhodovat rektor jako ten, kdo stojí v čele povinného subjektu (§20 odst. 5 informačního zákona).

[27] Pokud žalovaný v opravě žalobního petitu učiněné na výzvu soudu uváděl zcela nad rámec věci „alternativní“ petit, soud konstatuje, že v řízení na ochranu proti nečinnosti není možno alternativní petit navrhnout. Z žaloby a následného doplnění bylo jednoznačně zřejmé, že se žalobce domáhá, aby byla žalované uložena povinnost rozhodnout o jeho odvolání. Soud nad rámec věci uvádí, že alternativní petit se užije tam, kde má žalovaný na základě hmotného práva právo volby mezi dvěma plněními. Pokud žalovaný neprovede volbu

v průběhu řízení, soud mu v rozsudku uloží obě alternativy plnění. Z toho je zřejmé, že v předmětném řízení není ani alternativní petit možný.

VI. Závěr a náklady řízení

[28] Po provedeném řízení soud dospěl k závěru o nečinnosti žalovaného ve vztahu k rozhodování o odvolání žalobce ze dne 29. 3. 2016 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 3. 2016, č. j. 4421/2016-491. Vzhledem k důvodnosti žaloby proto uložil dle § 81 odst. 2 s. ř. s. žalovanému povinnost vydat rozhodnutí o této žalobcově žádosti a stanovil k tomu přiměřenou lhůtu.

[29] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

[30] Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení, které představuje náhrada za zaplacený soudní poplatek 2 000 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31. března 2017

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu